

15.63x12.07	1	עמוד 32	ישראל היום - כותרת	26/05/2014	42612209-6
11091010 בית חולי - 20160					

ד"ר יצחק ברלוביץ

פגיעות ילדים: זו אינה גזירת גורל

כדי להצליח בכך דרושים שלושה דברים: דרך, מימון, ואומץ. הדרך קיימת, ותוכנית מפורטת ומקצועית למניעת פגיעות כבר מונחת על שולחנה של שרת הבריאות. המרכיב השני, המימון, לפי התוכנית, הוא צנוע במונחים של מדינה, ושיעורו מגיע לכאחוז אחד מכלל תקציב משרד הבריאות. הכסף הזה יחזור, אל תפקפקו בכך – הוא יקל על בתי החוריים, על קופות החולים, על האמבולנסים, על אחיות בתי"ס ועל ההורים עצמם, ויחסוך מאות אשפוזים ביום. זה לא כסף שנוזק, אלא מושקע בחוכמה בבריאות הציבור, גם אם הבריאות במקרה זה היא פעילות המניעה הכה "שקופה", וגם אם הציבור הוא ילדים. ופה המרכיב השלישי – האומץ, וליי תר דיוק, האומץ של שרת הבריאות, יעל גרמן, להוביל את המהלך, שכולל שת"פ גם מצד 15 משרדי ממשלה נוספים. אני דווקא שמה שהשרה גרמן היא שצריכה לקבל את ההחלטה. שרת הבריאות כבר הוכיחה שהיא לא חוששת להיות מובילה ויוזמת. זה בדיוק מה שצריך הפעם – הוביל לה ויוזמה. הובלה של מהלך ששום שר בריאות עד כה לא הבין את נחיצותו, ויוזמה של תוכנית שכמה שהיא נחוצה ומשפיעה – כך רחוקה מהכותרות הגדולות ומההון הפוליטי והתקשורתי. זה בדיוק השינוי הדרוש בדפוסי המחשבה של המדיניות הציבורית בישראל.

שמדברים על סטטיסטיקות של ילדים נפגעים, אני חושב על ילד אחד בלבד. לא מספרים עומדים או מול עיניי, לא גרפים וטבלאות. אני חושב על ילד אחד קטן, פעוט ממש, אפילו לא יודע לדבר, ששפך על עצמו סיר מים רותחים. אותו ילד שנכווה תמיד יישא על גופו את הצלקת. היא תהפוך למה שהוא.

הבעיה היתה יכולה להיות בעיה אישית שלו, אם לא היו 500 ילדים כמוהו, בכל יום (0), שנפגעים בצורה כזו או אחרת. חלקם יהפכו לנכים, חלקם יישאו צלקות, וילד אחד בכל שלוש שה ימים – ייהרג. כאשר ילד אחד נפגע – זו בעיה פרטית, אבל כאשר 182 אלף משפחות בשנה חוות את הטראומה, זו כבר בעיה לאומית. קולן של משפחות אלה לא נשמע בתקשורת. בעייתן נחשבת אישית ולא ציבורית, מעין "כוח עליון" שהיכה בהן, והן אפילו לא יודעות עד כמה רבים שותפיהן לצרה ועד כמה הבעיה היא לא רק שלהן, אלא של כולנו.

בישראל לא הורשע שום אדם בעשר השנים האחרונות בגין הפגיעות לא מכוונות של ילד, כי הרי ממילא אין עונש קשה יותר מהייסורים שבאלו הכי ייסרו את הוריו של הילד במשך כל חייהם. המסקנה, כביכול, היא שאין מה לעשות ואיך לעזור, אבל המדיניות הזו דורשת שינוי.

כדי לצמצם באופן דרמטי את מספר הילדים הנפגעים, נדרש שינוי מחשבתי, ולראשונה בישראל – גם קבלת אחי ריות והכוונה מלמעלה.